

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/750/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613203726
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7613203726.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci navrhovateľky T.. Q. A. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B..R..I. XXXX/X, K., proti odporcovi L. I. nar. X.X.XXXX, bytom Č. X, A. G. Z., E..Č.. A. X, A. G. Z., zast. N. I. nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X, A. G. Z., o zaplatenie 7 518,75 € s prísli, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 4C/151/2013-116 zo 16.6.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) vyslovil povinnosť, aby odporca zaplatil navrhovateľke 7 518,75 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % od 6.12.2010 do zaplatenia a na trovách konania 451 €, všetko do 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal zo zistenia, že z výpisu z účtu navrhovateľky (č.l. 61-62 spisu) je jasné, že navrhovateľka previedla na účet brata odporcu dňa 16.4.2010 sumu 200 €, dňa 27.10.2010 sumu 500 € s poznámkou „pôžička od Ani“. Z výpisov z účtu mal súd preukázané, že finančná hotovosť na účte navrhovateľky za obdobie r. 2010 sa pohybovala cca od 9 400 € do 12 400 €. Z ďalšieho výpisu z účtu (č.l. 63) mal súd preukázané, že 1.3.2010 navrhovateľka previedla na účet brata odporcu sumu 3 000 €. Tieto listinné dôkazy sú relevantné a nespochybniteľné.

Z ďalšieho listinného dôkazu, ktorým bol príjmový pokladničný doklad č. XXXXX zo dňa 29.3.2010 mal súd preukázané, že za N. I. - matku odporcu navrhovateľka uhradila hovorné za sedem faktúr, ktorých čísla sú uvedené v príjmovom pokladničnom doklade č. XXXXX spolu sumu 229,45 €.

Súd oboznámil aj s mailovou komunikáciou účastníkov konania a písomnú výzvu navrhovateľky na vrátenie požičanej finančnej čiastky zo dňa 18.2.2013 vrátane poštového podacieho lístku, keďže výzva bola zasielaná doporučené dňa 19.2.2013 z Bratislavy pod podacím číslom RS XXXXXXXXXXX. Z mailovej komunikácie súd zistil, že navrhovateľka sa od odporcu dožaduje vrátenia tejto pôžičky, pričom z odpovedí odporcu na facebooku zo dňa 7.7.2011 súd zistil, že odporca na výzvy navrhovateľky na vrátenie pôžičky nereaguje tak, že popiera existenciu zmluvy o pôžičke a vyčíta navrhovateľke, že žiadna zmluva o pôžičke neexistuje, ale vyjadruje sa tak, že „do októbra to poriešime“.

Z výpisov z účtu navrhovateľky (č.l. 61, 62 spisu) súd zistil, že navrhovateľka mala na účte v priebehu r. 2010 finančné prostriedky najmenej 9 482 € a najviac 12 459 €. V priebehu r. 2010 uskutočňovala z účtu pravidelné výbery od 200 € do 500 €, pričom dňa 2.10.2010 uskutočnila výber 800 €.

Z potvrdenia zamestnávateľa navrhovateľky z r. 2010, ktorým bola spoločnosť Orange Slovensko a.s. mal súd preukázané, že navrhovateľka v priebehu r. 2009 zarobila 27 767,53 €, v r. 2010 sumu 25 116,68 €, pričom mesačné príjmy sa pohybovali cca od 1 979 € do 2 892 € brutto mzdy. Išlo o potvrdenie

vyhotovené pre účely sociálnej poisťovne a údaje v ňom uvedené zodpovedajú vymeriavaciemu základu, teda mzde brutto.

Vyhľadávaním spisov súdu a to živých spisov a aj spisov archívnych mal súd preukázané, že voči odporcovi a jeho rodičom sa viedlo od r. 2003 do r. 2014 množstvo občianskoprávných konaní a exekučných konaní a to nad 60, pričom občianskoprávne konanie sa viedlo aj proti bratovi odporcu N.. Všetky konania sa viedli na návrh veriteľov a predmetom konaní bolo peňažné plnenie.

Súdu bolo preukázané to, že pred novembrom 2010 navrhovateľka odporcovi požičala minimálne jedenkrát 200 €, jedenkrát 500 €, jedenkrát 3 000 € i keď tieto finančné prostriedky boli poukázané na účet brata odporcu, s ktorým však navrhovateľka nebola v žiadnom vzťahu. Súd dospel k záveru, že dňa 5.11.2010 k zmluve o pôžičke naozaj došlo, pretože i keby súd neuveril tvrdeniu navrhovateľky, že doba splatnosti t.j. dátum 5.12.2010 a text, že odporca potvrdzuje prevzatie pôžičky vo výške 7 500 € a dopísanie dátumu 5.11.2010 došlo po vzájomnej dohode s odporcom za jeho prítomnosti, aj tak je nesporné, že odporca vlastnoručne podpísal text zmluvy o pôžičke, podľa ktorého sa navrhovateľka ako veriteľ zaviazala poskytnúť dlžníkovi v hotovosti dňa 5.11.2010 celú sumu 7 500 €. Ak by to nebola pravda, odporca by túto zmluvu o pôžičke nepodpísal a teda nemôže sa vyhovárať na momentálnu indispozíciu. Súd neuveril tvrdeniu odporcu, že zmluvu podpísal, pretože v budúcnosti malo k nejakej pôžičke dôjsť z titulu sponzoringu jeho novej knihy, skôr uveril navrhovateľke, že mu poskytla pôžičku na preklopenie nevyhovujúcej situácie rodiny. Odporca v priebehu konania a na pojednávaní dňa 26.5.2013 prehlásil, že jeho rodina, teda rodičia, keďže je slobodný, vždy býval s rodičmi a v súčasnosti po smrti otca žije s matkou v spoločnej domácnosti, nikdy nemala finančné problémy a nikdy neboli vedené voči rodičom exekúcie, teda si nemohol finančné prostriedky od navrhovateľky požičať na preklopenie zlej finančnej situácie rodiny. Ako už bolo konštatované z registrov súdu mal súd preukázané, že voči rodičom odporcu a aj bratovi N. sa na tunajšom súde viedlo množstvo súdnych a exekučných konaní, ktorými si veritelia vymáhali nároky na priznanie peňažného plnenia a teda vyjadrenie odporcu, že rodina nemala finančné problémy súd považuje za vyjadrenie tendenčné. Nepriamym dôkazom insolventnosti rodiny je aj skutočnosť, že matka odporcu neplatila faktúry hovorného u mobilného operátora Orange Slovensko a.s. a bola to navrhovateľka, ktorá uhradila za matku odporcu hovorné vo výške 229,45 €, pričom na príjmovom pokladničnom doklade, ktorý túto platbu preukazuje, sú uvedené čísla neuhradených faktúr matky odporcu, (išlo o nepriame dôkazy).

Súd neuveril odporcovi jeho tvrdenie, že nemá vedomosť a nevie reagovať na pôžičky poskytované na účet jeho brata N., ktorých existenciu taktiež popiera. Naopak uveril navrhovateľke, že tieto pôžičky boli poskytnuté na žiadosť odporcu na účet jeho brata práve z dôvodu, že odporca nemal zriadený žiaden osobný účet.

Navrhovateľka sa nedomáhala vrátenia pôžičky 7 500 € po uplynutí lehoty splatnosti podľa jej tvrdenia z dôvodu, že odporca vrátenie peňazí nikdy nespochyboval a nikdy sa vráteniu peňazí nebránil. Súd navrhovateľke uveril, nakoľko toto jej tvrdenie dokazuje aj predložená mailová komunikácia, ktorá i keď je všeobecná a odporca uvádza, že „veci porieši do konca októbra“, pričom ide o mailovú komunikáciu z r. 2012 a v tejto komunikácii vôbec nepopiera existenciu pôžičky, pričom prirodzené by bolo na žiadosť o vrátenie pôžičky, ak táto vôbec poskytnutá nebola reagovať tak, že sa odporca opýta, prečo navrhovateľka od neho peniaze žiada, keď žiadnu pôžičku od nej neprevzal. Solventnosť navrhovateľky mal súd preukázanú potvrdením o výške jej mzdy od zamestnávateľa spoločnosti Orange Slovensko a.s. a tiež z predložených výpisov z účtu z peňažného ústavu.

Svedectvá Q. A. - matky navrhovateľky a sestry T.. P. boli svedectvami sprostredkovanými a potvrdili iba to, že navrhovateľka obe tieto svedkyne v priebehu r. 2011 - 2012 informovala o požičaní sumy 7 500 € odporcovi a o tom, že odporca lehotu vrátenia pôžičky sústavne predlžuje. Svedkyňa Q. A. súčasne potvrdila, že navrhovateľka požičala dňa 1. alebo 2.11.2012 v ranných hodinách o 6.30 hod. odporcovi 120 €.

Súd konštatoval, že neexistuje priamy dôkaz o odovzdaní a prevzatí sumy, avšak s prihliadnutím na všetky tieto nepriame dôkazy, opakované preukázané pôžičky a skutočnosť, že odporca si dovolil v ranných hodinách o 6.30 hod. dňa 1. alebo 2.11.2012 vyžiadať od navrhovateľky pôžičku, čo nebolo sporné; dospel k záveru, že nárok navrhovateľky je oprávnený. Tiež uveril navrhovateľke, že text o odovzdaní a prevzatí pôžičky bol navrhovateľkou dopísaný za prítomnosti odporcu a pokiaľ by sa aj tento text v čase podpisu zmluvy na zmluve nenachádzal nie je sporné, že odporca zmluvu podpísal vrátane bodu 5.1, ktorý nepriamo dokazuje, že 5.11.2010 pôžička poskytnutá bola. Keďže rozhodnutie súdu by malo byť nielen zákonné, ale aj spravodlivé, súd v tomto konaní na základe množstva nepriamych listinných dôkazov a účastníckych výpovedí uveril navrhovateľke a jej návrhu v plnom rozsahu vyhovel. Je potrebné brať do úvahy, že navrhovateľke sa nevráti preukázateľne požičaná suma 3 000 €, ktorá z obavy premlčania žalovaná nie je, preukázateľne požičaná suma 500 € a 200 € a nevráti sa jej ani

platba hovorného za matku odporcu vo výške 229,45 €. Žalovaná suma pozostáva z istiny 7 500 € a 3 % úroku z omeškania ročne z tejto sumy od 6.11.2010 do 5.12.2010 vyčísleným navrhovateľkou na 18,25 €, teda spolu 7 517,75 €.

Bola priznaná od 5.12.2010 základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola stanovená na 1 %, teda súd priznal navrhovateľovi úrok vo výške 9 %, keďže aplikoval § 517 O.z.

V tomto prípade súd určil odporcovi dlhšiu lehotu na zaplatenie priznaného peňažného plnenia, pretože momentálne podľa vlastného vyjadrenia odporcu nedisponuje finančnými prostriedkami tak, aby povinnosť určenú súdom mohol splniť v lehote troch dní. Keďže sa opätovne zapojil do pracovného pomeru má možnosť požiadať o úver v peňažnom ústave a zabezpečiť navrhovateľke návratnosť ňou požičianých finančných prostriedkov.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a ich náhradu priznal navrhovateľke, ktorá bola v konaní úspešná, pozostávajú len zo zaplateného súdneho poplatku 451 €.

V podanom odvolaní žiadal odporca napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu rozhodnutiu rozsudkom, pretože doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa rozsudkom, vychádza z nesprávneho právneho rozhodnutia veci. Odmieta subjektívne konštatovanie súdu, že „uveril navrhovateľke“ najme, ak si je súd vedomý, že v konaní veci neexistuje priamy dôkaz navrhovateľky o odovzdaní a prevzatí sumy 7 500 € dňa 5.11.2014 medzi účastníkmi konania. Súd prvého stupňa v konaní veci má nepriame dôkazy, rozhodol v neprospech odporcu, ktorý dôkazne predložil súdu, že sa jedná o podvod zo strany navrhovateľky. Navrhovateľka zneužila dôveru odporcu. O právny vzťah z pôžičky medzi nimi nedošlo. Odmieta konštatovanie súdu na pojednávaní veci, že rozhodne tak, aby nikomu neublížil. To nie je zákon. Odmieta subjektívne konštatovanie súdu prvého stupňa o údajnej pôžičke čiastke vo výške 120 €, nemá o tom vedomosti, uvedený klamlivý výrok len navrhovateľky a sprostredkovaný jej svedkom, rodinným príslušníkom len z počutia, nie je priamym ani preukázateľným dôkazom, pretože to považuje za ohováranie, za klamstvá navrhovateľky za zavádzanie súdu, jej dôkazne nepreukázateľné tvrdenia, aby si zabezpečila neúmerný prospech. Súd prvého stupňa bez preukázateľných priamych dôkazov nesprávne veci posúdil ako údajné opakované pôžičky medzi navrhovateľkou a odporcom. Uvedený výrok súdu prvého stupňa v celom rozsahu odmieta a napáda. Navrhovateľka nepreukázala tvrdenia priamymi relevantnými dôkazmi. Navrhovateľka v tvrdeniach neuniesla bremeno dôkazov.

Ďalej podotýkal, že pred súdom konfrontoval navrhovateľku, že veľmi dobre vie, že od nej nikdy neprevzal sumu 7 500 € podľa jej tvrdení - v nominálnej hodnote eurobankoviek od 20 do 100 dňa 5.11.2010 s návratnosťou dňa 5.12.2010 v nejakom bare, ktorý si navrhovateľka nepamätá.

Na neustále e-mailové správy o údajnej pôžičke vecne nereagoval, pretože si bol dôkazne vedomý, že nemá reálny zmluvný záväzok o pôžičke s navrhovateľkou, že medzi nimi nebola uzatvorená platná zmluva o pôžičke ústne ani písomne v zmysle zákona, pretože medzi nimi nedošlo k odovzdaniu, prenechaniu ani k prevzatiu sumy vo výške 7 500 €. Jej listom, či e-mailom si nepripisoval žiadnu dôležitosť, považoval to len za citové vydieranie a obťažovanie z jej strany, pretože definitívne odmietal jej správanie, jej neetické pokusy o vzťah, odmietol sa s ňou stretávať.

O.i. namietal odvolateľ, že on prežil s rodinou veľmi traumatické nepriaznivé obdobie a neplatí pôžička, keď bez jeho vedomia a bez jeho účasti dopísala navrhovateľka text o uznaní dlhu, či návratnosti pôžičky na dátum 5.12.2010, čo sa dozvedel až na pojednávaní súdu.

V doplnení odvolania zo dňa 27.10.2014 konštatoval ďalšie skutočnosti, na ktoré však nebol daný zreteľ odvolacím súdom, keďže bolo podané po lehote na podanie odvolania.

Vo vyjadrení k odvolaniu žiadala navrhovateľka potvrdiť rozsudok ako vecne správny, navrhla rozsudok odmietnuť podľa § 218 ods.1 písm.d/ O.s.p., nežiadala priznať trovy odvolacieho konania. Vo vyjadrení o.i. tvrdila, že odporca nikdy súdu nepreukázal svoje tvrdenia, keď mal dlhodobo k dispozícii dostatok finančných prostriedkov, z pripojených spisov a vyhľadávaním a to živých ako aj archívnych spisov zistil správne súd, že voči samotnému odporcovi ako aj jeho rodine sa viedlo množstvo občianskoprávných konaní a exekučných konaní v počte 60. Odporca často vodil navrhovateľku po rôznych baroch a reštauráciách v Spišskej Novej Vsi, ktoré ona nepoznala, lebo dlhodobo žije mimo tohto mesta, za večer vystriedali aj niekoľko takých zariadení a to za účelom, aby navrhovateľka zaplatila nielen účty, ktoré vznikli za daný večer, ale aj účty, ktoré si odporca nezaplatil z jeho minulých návštev týchto zariadení a sľúbil navrhovateľke všetko vrátiť. Navrhovateľka dlhodobo nežije so svojimi rodičmi, účel jej návštev v Spišskej Novej Vsi bola najmä návšteva rodiny a trávenie času s ňou a nie po baroch.

Navrhovateľka sa stretávala s odporcom v čase po pôžičke, najmä pre poznanie, kedy odporca navrhovateľke požičané peniaze vráti a ona mala snahu riešiť túto situáciu priateľskou cestou, čoho dôkazom je aj podanie žaloby na súd o viac ako 2 roky po pôžičke. Odporca tvrdil, že po smrti jeho otca v roku 2012 navrhovateľka už nebola pracovníčkou spol. Orange Slovensko. Odporca nepredložil dôkazy o tvrdeniach, keď on nemohol využívať žiaden služobný mobil, pretože v danom čase navrhovateľke tvrdil, že je nezamestnaný, ona nemá vedomosť o služobnom čísle odporcu zo dňa 29.3.2010, ona len zaplatil dlžnú sumu za mobil na meno matky odporcu (keďže tvrdenia nepreukázal podľa § 120 ods.4 O.s.p., nie je to pravdivé). Ona zaplatila dlh na meno matky odporcu s vedomím, že mobil využíval odporca, matka navrhovateľky bola priamym svedkom pôžičky hotovosti vo výške 120 €, navrhovateľke jej mama požičala 100 € a videla ako navrhovateľka odporcovi dáva peniaze, lebo on neváhal kvôli tomu zobudiť susedov rodičov navrhovateľky s rovnakým priezviskom a potom aj jej rodičov a navrhovateľku ráno o pol 7 v štátny sviatok s odôvodnením, že odporcova matka potrebuje ísť do Košíc do nemocnice na kontrolu po ťažkej operácii a nemajú finančné prostriedky na zaplatenie cesty. Navrhovateľka mala s odporcom len kamarátsky vzťah, poznali sa dlho, a preto sa jemu a jeho rodine rozhodla pomôcť. Verila, že jej poskytnuté peniaze vráti a čo sa týka komunikácie medzi odporcom a navrhovateľkou v decembri roku 2012, tá sa uskutočnila z dôvodu, že odporca dlhoval navrhovateľke čoraz väčšiu čiastku peňazí a neustále sa vyhovárať a odkladal, kedy vráti túto sumu, a preto spísala novú Zmluvu o pôžičke, kde započítala aj ďalšie dlžné sumy a celková dlžná suma predstavovala 8 600 € mimo dlhov poukázaných navrhovateľkou na účet brata N., tento návrh zmluvy nebol navrhovateľkou a odporcom podpísaný. Odporca bol o dôvode a účele jej návštevy informovaný a navrhovateľka predkladá ako dôkaz túto komunikáciu zo dňa 27.12.2012 (pripojené na č.l. 142-145 odvolania). K objasneniu skutkového stavu je treba uviesť, že navrhovateľka poskytla odporcovi pôžičku, čo odporca vo svojom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil a len podpísal zmluvu o pôžičke 5.11.2010 ako aj potvrdenie o prevzatí peňazí, odporca poskytol súdu asi 5 vyjadrení, prečo túto zmluvu podpísal, avšak už vzhľadom k počtu vyjadrení odporcu k tomuto bodu je zrejmé, že všetky boli účelové a zavádzajúce a jediným logickým dôvodom, prečo odporca podpísal zmluvu o pôžičke je, že si odporca požičal od navrhovateľky peniaze a teda ich mal navrhovateľke vrátiť. Odporca a jeho rodina má dlhodobé finančné problémy z toho vyplývajú aj 60 exekúcií, avšak dlh voči navrhovateľke vo výške 7 518,75 € je nespochybniteľný, chcel odporca vyvíjať psychický tlak na navrhovateľku, aby zobrala žalobu späť, čo sa mu nepodarilo a aby sa tak vyhol prípadnému ďalšiemu exekučnému konaniu.

Odvolací súd prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), lebo nešlo o prípad podľa § 214 ods. 1 O.s.p., kedy musí nariadiť pojednávanie) a zistil, že rozsudok je vecne správny a treba ho potvrdiť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď verejne vyhlásil rozsudok so zreteľom na § 156 ods. 3 O.s.p.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení, o. i. uviesť posúdenie veci po právnej stránke, ktorým treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného

oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne alebo iba nedostatočné dôvody prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov. Napadnutý rozsudok je preskúmateľný.

Z ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ustanovení § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 os. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Súd prvého stupňa si splnil svoju povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p., aby poučil účastníka konania, t.j. žalobcu, keď dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada.

Odvolateľ nenavrhoval vykonané dôkazy zopakovať a odvolací súd nemôže bez zmeny skutkového stavu posúdiť vec inak, než súd prvého stupňa, pretože súd zistil dostatok skutkového materiálu, aby mohol rozhodnúť a jeho rozhodnutie je presvedčivé. S poukazom na § 213 ods.1, 3 O.s.p. odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa.

Treba doplniť dôvodom uvedeným v rozsudku, že aj keď neexistuje priamy dôkaz o odovzdaní a prevzatí sumy, ale so zreteľom na všetky nepriame dôkazy, opakované, preukázané pôžičky, vzťahy medzi navrhovateľkou a odporcom, tieto vzťahy sa vyvíjali a dospeli až do takého štádia, že odporca

manipuloval s navrhovateľkou, keď si dovoľil v ranných hodinách o 6.30 hod. 2. 11.2012 vyžiadať od navrhovateľky pôžičku, čo nebolo sporné. Text o odovzdaní a prevzatí pôžičky bol navrhovateľkou podpísaný za prítomnosti odporcu. Ak by sa aj tento text v čase podpisu zmluvy na zmluve nenachádzal, potom nebolo nikdy sporné, že odporca zmluvu podpísal vrátane bodu 5.1, ktorý nepriamo dokazuje, že 5.11.2010 pôžička poskytnutá bola, účastníci vzájomne komunikovali a aj „e-maili“ svedčia o poskytnutej pôžičke odporcovi. Súd prvého stupňa vychádzal z množstva nepriamych listinných dôkazov a účastníckych výpovedí, uveril svedkyňi, ktorá objasnila skutkový stav a nové dôkazy, ktoré by zvrátili skutkový stav už odporca neponúkal. Suma 7 518,75 € aj úroky z omeškania boli priznané správne a zákonne navrhovateľke.

Aj trovy konania boli priznané správne a odvolací súd aj tento výrok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p.

Odvolanie je neopodstatnené. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo tieto nežiadala úspešná navrhovateľka.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.